

Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, da:

- razglasi za nično odločbo o dodelitvi prednostnih točk tožeči stranki v napredovalnem obdobju 2003, kot tudi odločbo o nevpisu njenega imena na seznam uradnikov, ki so v tem obdobju napredovali v naziv A5;
- toženi stranki naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

V podporo svoji tožbi tožeča stranka navaja v prvi vrsti kršitev členov 5, 7, 26, 43 in 45 Kadrovskih predpisov, kot tudi kršitev načela usklajenosti med nazivom in delovnim mestom ter načelo upravičenosti do kariere. V drugi vrsti tožeča stranka navaja, da ni bila izvedena primerjalna ocena uspešnosti vseh uradnikov istega naziva na enaki osnovi, in sicer s kršitvijo členov 5, 7, 43 in 45 Kadrovskih predpisov in načela upravičenosti do kariere.

Tožba Josóa Pedra Pessoe e Coste proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 27. decembra 2004

(Zadeva T-503/04)

(2005/C 57/63)

(Jezik postopka: francoščina)

José Pedro Pessoa e Costa, stanujoč v Bruslju, ki ga zastopajo Sébastien Orlandi, Albert Coolen, Jean-Noël Louis in Etienne Marchal, avocats, z naslovom za vročanje v Luksemburgu, je dne 27. decembra 2004 na Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti vložil tožbo proti Komisiji Evropskih skupnosti.

Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

- razglasi za nično Odločbo Komisije z dne 9. oktobra 2003, s katero je bila zavrnjena premestitev tožeče stranke na Evropski center za spremljanje drog in odvisnosti od drog (EMCDDA);
- toženi stranki naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Tožeča stranka, uradnik Komisije, je zaprosila za premestitev na Evropski center za spremljanje drog in odvisnosti od drog (EMCDDA). Ker je bila ta prošnja zavrnjena, je tožeča stranka vložila tožbo na Sodišče prve stopnje⁽¹⁾, ki je privedla do

razglasitve ničnosti izpodbijanega akta⁽²⁾. Na podlagi te razglasitve ničnosti je tožena stranka še enkrat preučila prošnjo tožeče stranke in jo ponovno zavrnila z izpodbijano odločbo.

V utemeljitev svoje tožbe tožeča stranka navaja kršitev člena 233 ES, kršitev načela sorazmernosti in dolžnosti obrazložitve ter pravno zmoto. Tožeča stranka navaja, da naj bi izpodbijana odločba le ponavljala argumente, ki so bili navedeni v prvi odločbi o zavrnitvi, ki jo je Sodišče prve stopnje razglasilo za nično, ne da bi podala kakršen koli nov element razlage, na podlagi katerega bi bilo mogoče ugotoviti, ali zavrnitev prošnje tožeče stranke temelji na oceni različnih prisotnih interesov, kot naj bi to zahtevalo Sodišče prve stopnje v svoji sodbi. Poleg tega naj bi Komisija napačno menila, da naj bi imela premestitev tožeče stranke za posledico ustavitve disciplinskega postopka, ki teče zoper njo. Končno, tožeča stranka zatrjuje, da naj bi bila izpodbijana odločba nezakonita, saj naj bi se Komisija postavila v vlogo izvrševanja diskrecijske pravice Izbirnega odbora EMCDDA, ko je v svojem odgovoru na ugovor tožeče stranke navajala, da ni izključeno, da bi bil rezultat izbire EMCDDA drugačen, če bi bil njegov Izbirni odbor obveščen o očitkih proti tožeči stranki.

⁽¹⁾ Zadeva T-166/02, UL C 180, 27.7.2002, str. 32.

⁽²⁾ Sodba Sodišča prve stopnje z dne 13. marca 2003, UL C 124, 24.5.2003, str. 20.

Tožba družbe S.p.a. Navigazione Libera del Golfo proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 29. decembra 2004

(Zadeva T-504/04)

(2005/C 57/64)

(Jezik postopka: italijanščina)

Družba S.p.a. Navigazione Libera del Golfo (N.L.G.), s sedežem v Neaplju, ki jo zastopa S. Ravenna, je dne 29. decembra 2004 na Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti proti Komisiji Evropskih skupnosti vložila tožbo za razglasitev ničnosti odločbe, ki jo je slednja sprejela dne 16. marca 2004⁽¹⁾, na podlagi členov 88(2), prvi pododstavek, in 86(2) ES, s katero je dovolila sistem pomoči, ki jih je Italija izplačala javnemu podjetju pomorskega prometa Caremar (Gruppo Tirrenia).

Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

1. razglasi za ničen člen 3(1), kolikor dovoljuje pomoči, izplačane podjetju Caremar za opravljanje storitev prevoza potnikov z ladjami na liniji Neapelj Beverello – Capri od 1. januarja 1992 dalje in naloži povračilo pomoči, ki so bile nezakonito prejete od 6. avgusta 1989 dalje;
2. razglasi za ničen člen 3(2)(a), kolikor določa ukinitvev pomoči za redne storitve „hitrega prevoza potnikov“ na liniji Neapelj Beverello – Capri od 1. septembra 2004 dalje in ne od 6. avgusta 1989 dalje ter istočasno naloži povračilo pomoči, ki jih je podjetje Caremar nezakonito prejelo od tega drugega datuma;
3. naloži izvršitev obveznosti zmanjšati zmogljivost prevoza potnikov s „hitrimi“ sredstvi podjetja Caremar, po ukinitvi ustreznih storitev z učinkom od 1. januarja 2005;
4. podredno, v primeru, da Sodišče prve stopnje ne bi razglasilo za ničnega člena 3(1) v rokih, navedenih v točki 1.:
 - a) naloži povračilo pomoči, ki jih je podjetje Caremar nezakonito prejelo v obdobju 29-ih mesecev med 6. avgustom 1989 in 1. januarjem 1992, datumom, ko je dovoljenje začelo veljati;
 - b) razglasi za nično določbo iz odstavka 2(d), kolikor ta ne zahteva objave stroškov in dodatnih stroškov, ki so nastali zaradi obveznosti javnih služb (OJS), dodeljenih podjetju Caremar, in zneska letno izplačanih pomoči;
 - c) razglasi za ničen člen 5, kolikor ne predvideva obveznosti predhodne priglasitve pomoči, povezanih z spremembami tarif, ki jih uporablja podjetje Caremar, vključno z skupinskimi popusti;
5. Komisiji naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene trditve

Družba - tožeča stranka, kateri so bile na podlagi odločbe regije Campania z dne 14. decembra 2001 dodeljene točno določene obveznosti javnih storitev brez kakršnegakoli nadomestila, nasprotuje odločbi Komisije z dne 16. marca 2004 o državnih pomočeh, ki jih je Italija izplačala ladjarskim družbam Adriatica, Caremar, Siremar, Saremar in Toremar (Gruppo Tirrenia) (ni objavljena v Uradnem listu), predvsem kar zadeva določbe v zvezi z linijo Neapelj Molo Beverello – Capri iz člena 3(1) in (2)(a) izpodbijane odločbe.

Te določbe:

- dovoljujejo pomoči, izplačane podjetju Caremar za storitve prevoza potnikov z ladjami na liniji Neapelj Beverello – Capri z učinkom od 1. januarja 1992, in
- določajo ukinitvev pomoči za redne storitve „hitrega prevoza potnikov“ na liniji Neapelj Beverello – Capri, vendar le od 1. septembra 2004 dalje.

Po mnenju tožeče stranke je pomoč, namenjena nadomestilu dodatnih stroškov obveznosti javnih služb (OJS), dodeljenih javnemu podjetju Caremar, nezakonita, kolikor pogoji, ki jih določa ureditev, v obravnavanem primeru niso izpolnjeni. V tem pogledu naj bi prišlo do kršitve člena 86(2) ES Uredbe Sveta (EGS) št. 3577/1992 z dne 7. decembra 1992 ter obveznosti zadostne in neprotislovne obrazložitve.

Tožeča stranka konkretno navaja, da:

- na liniji Neapelj – Capri od vedno delujeta dve zasebni ladjarski družbi (N.L.G. in S.N.A.V.), ki med celim letom izvajata popolnoma primerljive, če ne enake storitve; glede na delovanje tržnih sil torej dodelitev OJS podjetju Caremar nikakor ni potrebna;
- kljub temu so bile storitve, ki jih zagotavljata ti dve zasebni družbi, predmet sporazuma, za katerega se uporablja javno pravo in ki je bil vsiljen s strani regije Campania z namenom točne določitve OJS na področju urnikov, tarif, točnosti, nepretgranosti, vrste ladij in kakovosti storitev, ki so podobne ali iste kot OJS, ki so bile oddane podjetju Caremar;
- v okviru izvajanja storitev podjetje Caremar trpi ogromne izgube v obratovanju, ki so od leta 1974 dalje nadomeščene z visokimi pomočmi, imenovanimi „letne subvencije za gospodarsko uravnoteženje“ (zasebna podjetja so bila z izrecno odločbo regije Campania izključena iz kakršne koli subvencije);
- ker strošek javne službe, dodeljene podjetju Caremar, ni bil določen na podlagi javnega razpisa, bi morala Komisija za ocenjevanje primernosti subvencij, izplačanih javnemu podjetju, opraviti analizo dodatnih stroškov, pri čemer bi upoštevala obratovalne stroške srednje velikega podjetja, ki opravlja podobne storitve (na primer stroške, ki jih nosijo konkurenčna zasebna podjetja na isti liniji Neapelj – Capri).

Končno, Komisija naj bi zlorabila pooblastila, kolikor naj bi tožena stranka v izpodbijano odločbo vključila merila za delitev trga, ki so, z ločitvijo na časovni podlagi med storitvami, ki se opravljajo s pomočjo ladij, in storitvami, ki se opravljajo s pomočjo hitrih enot, pripeljali do tega, da je bil dovoljen sistem pomoči za delovanje v dobro prevoznih storitev, ki jih opravlja podjetje Caremar s pomočjo ladij, storitev, ki sicer nikoli ne bi bila razglašena za združljivo, glede na obstoječo konkurenco zasebnih podjetij, ki delujejo v pogojih, ki so, kar zadeva storitve prevoza potnikov, popolnoma primerljivi.

(¹) Odločba še ni objavljena v UL.

Tožba Guida Stracka proti Komisiji Evropskih skupnosti, vložena dne 4. januarja 2005

(Zadeva T-4/05)

(2005/C 57/65)

(Jezik postopka: nemščina)

Guido Strack, stanujoč v Wasserlieschu (Nemčija), ki ga zastopa R. Schmitt, Rechtsanwalt, je dne 4. januarja 2005 na Sodišče prve stopnje Evropskih skupnosti vložil tožbo proti Komisiji Evropskih skupnosti.

Tožeča stranka Sodišču prve stopnje predlaga, da:

- razglasi za ničen sklep z dne 5.2.2004 o ustavitvi preiskave OLAF OF/2002/0356 in Final Case Report (številka spisa: NT/sr D(2003)-AC-19723-01687 05.02.2004), na katerem le-ta temelji;
- naloži toženi stranki, da ponovno uvede preiskavo in izda nov Final Case Report, ter plačilo vseh sodnih in drugih stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene navedbe

Tožeča stranka, ki je uradnik Komisije, je generalnega direktorja Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF) obvestila o tem, da naj bi v zvezi s svojo službo pri Uradu za uradne objave izvedela za dejstva, na podlagi katerih naj bi bilo mogoče sklepati na hude nepravilnosti. Preiskava, ki jo je nato uvedel OLAF, je bila z izpodbijano odločitvijo ustavljena.

Tožeča stranka najprej navaja, da naj bi bila njena tožba dopustna, ker naj bi imela izpodbijano odločitev tudi zanjo

zavezujoče pravne učinke, saj naj bi ji bil z njo odvzet pravni položaj prijavitelja notranjih nepravilnosti (v angleščini: „Whistleblower“).

V utemeljitev svoje tožbe navaja, da naj OLAF prijavljenega dejanskega stanja ne bi vsestransko raziskal in da naj bi sprejel samovoljno odločitev.

Tožba Komisije Evropskih skupnosti proti Parthenonu A.E., vložena dne 11. januarja 2005

(Zadeva T-7/05)

(2005/C 57/66)

(jezik postopka: grščina)

Komisija Evropskih skupnosti, ki jo zastopa Dimitrios Triantafyllou, Legal Adviser, skupaj z Nikolaosom Korogiannakis, lawyer, je dne 11. januarja 2005 na Sodišče prve stopnje vložila tožbo proti Parthenon – Anonimos Etairia Ikodomikon – Touristikon – Viomikhanikon – Emporikon kai Exagogikon Ergasion.

Komisija Evropskih skupnosti Sodišču prve stopnje predlaga, da:

1. naloži toženi stranki plačilo zneska 325.452,80 EUR, ki usteza znesku glavnice v višini 259.800,00 EUR in zamudnih obresti do 10. januarja 2005 v višini 65.652,80 EUR;
2. naloži toženi stranki plačilo dodatnih 71,18 EUR obresti na dan, dokler dolga ne poravna v celoti;
3. toženi stranki naloži plačilo stroškov.

Tožbeni razlogi in bistvene navedbe

Evropska Skupnost, ki jo predstavlja Evropska Komisija, je s tožečo stranko, kot koordinatorjem in udeležencem skupnega vlaganja, sklenila pogodbo, ki je sestavljala del izvedbe določb posebnega programa „raziskav, tehnološkega razvoja in demonstracije na področju kmetijstva in ribištva“. Natančneje je bil predmet pogodbe izvedba projekta imenovanega „razvoj novega postopka pri čiščenju in lupljenju sadja“, ki bi moral biti končan v roku 24 mesecev od 1. septembra 1998. V skladu s pogodbo se je Komisija zavezala, da bo za pravilno izvedbo projekta dala finančni prispevek v višini 50 % upravičenih stroškov, z najvišjim prispevkom 433.000 ECU.